

De standhaftigste — deriblandt flere Damer — gjorde dog Alvor af at leje en Baad og lade sig ro ud paa Havet. Tilbage paa Bænkene sad tilsidst kun to danske Herrer: en lille sortskægget Mand af jødisk Udseende og en stor Fuldblods-Nordbo med frodige Kinder og Øjne som en Foraars Himmel.

»Hvem er i Grunden den unge Mand, der hænger saadan efter Frøken Abildgaard?« spurgte den første, der var kommen dertil den samme Morgen og allerede havde gjort den Anden en halv Snes Spørgsmaal om deres Medpensionærer.

»Mener De Tyskeren?«

»Nej, den unge Københavner med de lilla Silkestrømper. Han fulgte ogsaa med hende nu paa Roturen.«

»Aa, det er unge Mohn! En Søn af Mohn & Drejer. En Dødens Kandidat, hvad De vist kan se paa ham. Han er her med en Sygeplejerske fra Røde Kors . . . paa Vejen til Ægypten. Stakkels Fyr! Han skal ikke have mere end en halv Lunge tilbage.«

»Det er blevet mig sagt, at Godsejer Torben Dihmer ventes hertil en af Dagene.«

»Ja. Han kommer fra Wiesbaden. Han har gennemgaaet en Kur der. Vi venter ham hver Dag.«

»Mon der er noget om, hvad jeg har hørt, at han og Frøken Abildgaard skulde være forlovede?«